Campionatele internaționale de gimnastică ale R. P. Romîne

Din cuvîntul oaspeților

MARIA GOROHOVSKAIA (U.R.S.S.), campioană olimpică absolută în anul 1952, arbitră internațională: „Față de anii în care m-am aflat în cea mai bună formă, gimnastica a progresat extraordinar de mult. Acest concurs este el însuși o dovadă ... Valoarea participanților, care a asigurat înaltul nivel tehnic, a fost de altfel minunat completată de organizare și arbitraj. In ceea ce privește evoluția gimnastelor din țara dv., consider că au crescut extrem de mult. Țin să remarc, în mod special pe Elena Leușteanu și pe Sonia Iovan.

Este prima mea vizită în țara dv. și am fost impresionată de ospitalitatea poporului romîn, ca și de competența publicului spectator, care „trăiește" alături de sportivi."

ENDRE KEREZSI (R.P. Ungară), șeful catedrei de gimnastică de la T.F. (I.C.F.) din Budapesta, vicepreședinte al federației ungare de specialitate: „Anul acesta, valoarea participanților s-a aflat la cel mai înalt nivel. Sînt cu adevărat surprins de progresul excepțional al gimnaștilor romîni. Fapt important, pe lingă gimnaste și gimnaștii au dovedit o pregătire superioară. Mă refer nu numai la Orendi, cunoscut și apreciat drept printre cei mai buni din Europa, ci și la alții, mai tineri. Arbitrajul și organizarea au fost la înălțimea concursului. Sincere felicitări!"

ERICH RIEDERBERGER (R. D. Germană), vicepreședinte al D.T.S.B. (U.C.F.S.), președinte al federației din R.D.G.: „Consider că aceste întreceri reprezintă o mare realizare a federației romîne de gimnastică. Țările care au participat, chiar dacă în unele cazuri nu au fost reprezentate de campionii lor, sînt foarte puternice în gimnastica europeană, așa că putem privi concursul drept o foarte utilă repetiție generală înainte de „Cupa Europei". Țin să subliniez înalta clasă a romîncelor Elena Leușteanu și Sonia Iovan, care simt și trăiesc mișcarea. In această privință am avut ceva de învățat. In încheiere, țin să spun că am fost de-a dreptul impresionat de priceperea publicului dv. E un fapt semnificativ..."

ALDO MONETTI (Italia), arbitru internațional: „Sînt foarte bucuros că am avut ocazia de a lua parte la aceste campionate, care s-au bucurat de o valoroasă participare. Individualitățile marcante ale concursului masculin au fost cei doi sovietici, romînul Orendi, cei doi norvegieni și — de ce nu? — Carminucci. In ceea ce-i privește pe cei doi norvegieni, au calități remarcabile, dar — spre deosebire de ceilalți amintiți — nu vor avea un viitor strălucit în gimnastică dacă nu-și vor completa lacunele din pregătirea la anumite aparate. A trecut de mult vremea „gimnastului de o probă"... Publicul romîn — spre deosebire de cel italian... — este un autentic cunoscător. Am constatat că și din acest punct de vedere sînteți bine pregătiți, și asta înseamnă mult".

ROLF JOHANSSON (Norvegia), conducătorul delegației norvegiene: „Ne-a făcut multă plăcere participarea la acest valoros concurs, al cărui nivel tehnic a fost extrem de ridicat. Unii concurenți s-au dovedit excepțional pregătiți. In ceea ce ne privește, ne-am prezentat cu cei mai buni gimnaști ai noștri la ora actuală. Speranțele noastre se îndreaptă însă mai mult spre cei foarte tineri, întrucît abia de curînd ne-am orientat spre răspîndirea în mase a gimnasticii, spre concursurile intercluburi care ne ajută în depistarea talentelor. Organizarea a fost absolut ideală, arbitrajul bun, iar publicul excepțional de priceput și de obiect v. Sperăm că ne vom mai întîlni cu gimnaștii romîni, care se bucură de acum înainte de simpatia noastră".

Scurte însemnări pe marginea „triunghiularului" de la Constanța

Am trecut pe lînga o mare victorie...

Concursul triunghiular de floretă fete R.P. Romînă — R.P. Ungară — Italia a fost—după părerea tuturor specialiștilor romîni și străini prezenți sîmbătă seara în Sala sporturilor din Constanța —, cel mai reușit din „istoria" acestei întîlniri. A demonstrat-o valoarea tehnică ridicată a trăgătoarelor, lupta pasionantă declanșată încă de la primul asalt, acțiunea susținută de popularizare a concursului (urmărit de peste 2.000 de spectatori!), ca și organizarea ireproșabilă. N-a lipsit decît victoria echipei noastre în fața trăgătoarelor R.P. Ungare, campioane mondiale și vicecampioane olimpice, pentru ca satisfacția să ne fie deplină.

Am trecut, realmente, pe lîngă o victorie de mari proporții, de mare prestigiu. Handicapate încă din „start" de o înfrîngere acordată în mod gratuit, floretistele noastre au găsit totuși resurse pentru a echilibra scorul; ba, mai mult, la un moment dat și-au asigurat și un avantaj prețios. La scorul de 7—5, puțini mai erau acei care să nu creadă cu toată convingerea în victoria echipei R.P. Romîne. Și lucrul acesta ar fi fost posibil, dacă trăgătoarele noastre ar fi respectat indicațiile tactice primite. Victoria nu ne-ar fi scăpat. Pentru că în ultimă esență, succesul nostru doar pe jumătate se datorește, în principal, unor greșeli de ordin tactic. Avantajate de rezultat, cu un puternic ascedent moral asupra adversarelor lor, floretistele noastre trebuiau să evolueze în continuare cu mult calm, să se mențină în ofensivă. Or, n-au făcut acest lucru. S-au repetat situațiile de la Spezia și Roma din 1960, cînd echipa noastră a condus cu 5—1 și respectiv 6—4, pentru ca, în final să piardă cu aceiași scor (7—9).

S-a făcut totuși un mare pas înainte. Fetele noastre n-au mai tras timorat, s-a văzut clar, mai ales la **Olga Szabo** și la **Maria Vicol**, că sînt capabile să le depășească pe trăgătoarele maghiare. **Olga Szabo** a apărut complet schimbată în bine — impetuozitate dar și gîndire tactică. La fel, **Maria Vicol** a confirmat marile ei posibilități, completate acum și cu o mare putere de luptă. Pentru viitor, mai multă atenție în atac, mai ales la tușele decisive. O surpriză plăcută — **Geta Sachelarie**... Firește, nu-i lucru ușor să-ți faci debutul pe plan internațional tocmai într-un meci cu campioana mondială. Și totuși, **Geta Sachelarie**, cu maturitatea ei,

Olga Szabo, talentata noastră floretistă, a avut o comportare remarcabilă în cadrul „triunghiularului"

cu stăruința sa remarcabilă ne-a adus două victorii de prestigiu. Ea se impune astfel printre trăgătoarele de nădejde ale țării. Și pentru **Geta Sachelarie**, o recomandație: principalul accent în pregătire va trebui să-l pună pe ofensivă. Inspirată a fost și măsura introducerii în echipă a campioanei de junioare, **Ana Ene**. Ea a făcut dovada unor frumoase calități, aducînd un suflu înoitor în echipă prin stilul ei ofensiv pe care îl posedă. Bineînțeles că va trebui să lucreze în continuare, cu multă seriozitate, renunțînd — în special — la excesul de acțiuni de atac din mers cu brațul îndoit.

Deși se afla la primul ei concurs internațional, Geta Sachelarie a fost deosebit de utilă echipei noastre reprezentative. In meciul cu echipa R.P. Ungare, ea a cîștigat două dintre cele mai dificile asalturi

Cu cele cîteva lipsuri semnalate, putem fi totuși mulțumiți de evoluția echipei țării noastre. Increderea pe care sportivele noastre și-au cîștigat-o în posibilitățile lor (alături de o pregătire la fel de atentă) reprezintă un factor de seamă în obținerea viitoarelor succese.

TIBERIU STAMA

Variațiuni pe o temă... nedată

Cine știe? Poate că Miranda Cicognani cunoștea povestea lui Barbu Lăutaru. Intîmplarea petrecută acum un veac, în casa vistiernicului Alecu Balș, cînd marele Frantz Liszt a cîntat la pian una din dificilele lui fantezii, iar vestitul nostru Barbu i-a restituit-o, intactă, din vioară, la clipă, spre uimirea lui Liszt, care l-a sărutat spunîndu-i:

— Barbule, ești muzicant mai mare ca mine!

★

Sîmbătă seara sorții au vrut ca Miranda cea blondă să înceapă ea „solul". Mult așteptatul „sol", proba-cunună a oricărui concurs, proba în care gesturile sînt rînd pe rînd gimnastice, atletice, acrobatice, coregrafice și apoi nimic din toate acestea, învăluite fiind de cel mai pur fior dramatic...

Miranda aștepta în mijlocul covorului plușat. In cabina cu sunet magnetic, un tehnician se străduia să capteze tarantelele Mediteranei. Dar muzica întîrzia. Se pare — o nepotrivire de viteze la magnetofonul stației... Destul de bizar în epoca vitezelor cosmice, dar...

Miranda aștepta și ea, cu privirea implorînd cabina. Nici un sunet. Doar murmurul stăpînit al sălii nerăbdătoare...

Și atunci, cînd nimeni nu oferea vreo soluție, s-a întîmplat povestea cu pianul, care a readus în memorie sindrofia lui Liszt din dulce tîrgul Ieșului.

Miranda a alergat spre Eugen Filipescu, pianistul lotului nostru. Nu i-a cîntat nimic, nu i-a desenat nimic, ci a schițat doar un zîmbet de încredere.

A urmat cel mai inspirat acompaniament muzical al serii. Variațiuni pe o temă ...nedată. Accente care au lipit talpa de covor, suspensii care au rotunjit mișcarea, anticipații care au dat profil saltului, alternări de timbru care au subliniat frămîntarea mlădierilor și un final vertiginos, contopit cu aplauze.

Apoi, goana Mirandei și a antrenorului său spre pianistul romîn: „Grazzie! Grazzie!! Grazzie!!!" și rugămintea Mirandei:

— Nu s-ar putea să-mi scrieți muzica solului de astă-seară? Eugen Filipescu a răspuns stingherit:

— N-o mai știu... Am uitat-o!

Nu făcuse decît să comprime într-un singur minut miile de ore dăruite gimnasticii și să arpegieze pe clape eternul sentiment al prieteniei.

Miranda Cicognani mulțumind pianistului Eugen Filipescu

IOAN CHIRILĂ

Corespondență specială de la Moscova

M. Botvinnik dezvăluie cîteva dintre „secretele" victoriei sale

Marele meci a luat sfîrșit... Intre primii doi șahiști ai lumii rolurile au fost din nou schimbate: M. Botvinnik a redevenit campion mondial, iar M. Tal este acum ex-campion. Indîrjirea sub semnul căreia s-a disputat meciul încheiat vineri cu victoria lui Botvinnik la scorul de 13—8 nu pare să fi afectat de loc relațiile prietenești dintre cei doi adversari. Ei au putut fi văzuți, la cîteva ore după terminarea ultimei partide, sărbătorind împreună evenimentul, într-unul din marile restaurante ale Moscovei...

Evident, campionul mondial a făcut o mică derogare de la strictețea programului său zilnic, cu toate că a doua zi îl aștepta o serie de noi „asalturi" — poate tot atît de redutabile ca acelea ale lui Tal — și anume, întrebările ziariștilor la conferința de presă...

Iată-ne deci adunați în jurul campionului, care așteaptă surîzător deschiderea ...„focului". Sînt aci corespondenți de presă ai ziarelor și revistelor de specialitate din U.R.S.S., și din multe alte țări.

O primă întrebare: Cum v-ați pregătit pentru meci?

— *In primul rînd am căutat să-mi asigur o bună condiție fizică...* — spune Botvinnik. *Lucru cam greu în această iarnă, în care zăpada puțină m-a împiedicat să practic schiul, sportul meu „complimentar". Totuși, am reușit să fiu bine pregătit fizicește pentru meci. Aceasta mai cu seamă datorită regimului sever pe care-l urmez: fără alcool, fără tutun...*

— Totuși, pe masa de joc am văzut că aveați în permanență un termos cu cafea! — „insinuează" prompt un gazetar.

— *Da, cafeaua neagră este singura concesie care o fac...* — recunoaște Botvinnik în hazul tuturor. *„Viciul" l-am căpătat la ultima Olimpiadă, la Leipzig. După cum văd, cafeaua nu m-a împiedicat să obțin un rezultat bun!*

In aceeași notă de umor, campionul subliniază apoi că în pregătirea lui pentru meci un loc a avut și... șahul.

— *Am jucat cu marele maestru Furman o serie de partide de antrenament, cu obiectiv principal — evitarea „crizei de timp". Teoriei deschiderilor i-am consacrat multă atenție. Am pregătit pentru partidele cu negru apărarea Caro-Kann, care știam că-l va... deranja pe Tal în intențiile sale ofensive. Transformarea acestei deschideri în franceză — pe calea avansării pionului e5 — încercată de adversarul meu, s-a dovedit de asemenea dezavantajoasă lui.*

Puțini dintre noi — și spectatorii meciului cu atît mai puțin — știau că în cursul meciului Botvinnik n-a avut secundant! Cazul, aproape fără precedent în istoria meciurilor pentru campionatul mondial, este astfel explicat de campion:

— *La precedentul meci cu Tal, l-am avut ca secundant pe vechiul meu prieten, maestrul G. Goldberg. De data aceasta, m-am gîndit să renunț la serviciile lui. E și mai bătrîn ca mine!...*

Dar M. Botvinnik nu pare de loc bătrîn. Plin de vigoare și bună dispoziție, nu-i dai cei 50 de ani pe care-i are. Iar stilul... tineresc în care și-a condus partidele spre victorie sînt încă o dovadă în acest sens.

A urmat o întrebare foarte interesantă: Cînd ați căpătat convingerea că meciul este cîștigat?

— *Atunci cînd la a doua analiză a partidei a 20-a mi-am dat seama că poziția este remiză!*

Cuvintelor lui Botvinnik le urmează o clipă de liniște și apoi toți cei prezenți izbucnesc în aplauze. Se știe prea bine că în această partidă-record de 121 mutări, Botvinnik a reușit printr-un joc de mare finețe să salveze un final considerat pierdut de toți specialiștii. Aceasta i-a permis să se apropie la ½ punct de titlu, asigurîndu-și în mod practic victoria.

O ultimă întrebare: Ce planuri de viitor aveți?

— *In primul rînd, munca. Sînt nerăbdător să mă reîntorc între tovarășii mei de muncă la Institutul de electroenergetică, unde lucrez. Planuri șahiste? Nimic precis încă. Deocamdată, mă transform în spectator și aștept rezultatul competiției pentru desemnarea viitorului candidat la titlul mondial. Cred că oricare dintre concurenții sovietici poate deveni șalenger, iar dintre cei străini numai Fischer și Gligorici. Personal, consider că a fost o greșeală schimbarea de regulament care anulează posibilitatea meciurilor-revanșă. Acestea sînt o verificare de forțe foarte utilă între cei care luptă pentru supremație în șah.*

Cu aceste cuvinte s-a încheiat conferința de presă a campionului mondial de șah M. M. Botvinnik.

A. SIZONENKO
corespondentul ziarului „Sportul popular" la Moscova

Campionii internaționali de gimnastică ai R. P. Romîne pe anul 1961

De la stînga la dreapta: Sonia Iovan (*R.P.R.*): *individual compus; sărituri, paralele și bîrnă*; Viktor Leontiev (*U.R.S.S.*): *individual compus, inele și cal cu minere*; Elena Leușteanu (*R.P.R.*): *sol*; Frederic Orendi (*R.P.R.*): *bară*; Agge Storhaug (*Norvegia*): *sol*; Giovanni Carminucci (*Italia*): *paralele și sărituri*.